

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ SERVICE CHARGE ในธุรกิจร้านอาหาร¹

ศุพรรณิ สนมศรี²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหารตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 และประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิดและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหาร ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า การกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหารมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสภาวะสังคมปัจจุบัน ด้วยเหตุว่า ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะรับรู้ข้อมูลที่เป็นความจริงเกี่ยวกับค่าบริการ (Service Charge) ที่ตนเองต้องจ่ายซึ่งผู้ประกอบการร้านอาหารมีหน้าที่ต้องแจ้งค่าบริการ (Service Charge) แก่ผู้บริโภคให้ชัดเจนล่วงหน้าเพื่อให้ผู้บริโภคใช้เป็นข้อมูลในการเลือกซื้อสินค้าหรือบริการโดยอิสระตามความต้องการของตน จะพบว่า ปัจจุบันมีผู้ประกอบการจำนวนมากเก็บค่าบริการ (Service Charge) โดยไม่แสดงแก่ผู้บริโภคให้ชัดเจนหรือหากแสดงข้อความก็มักมีขนาดเล็ก เนื่องจากประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการซึ่งออกตามความในมาตรา 9 (5) และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 ที่ใช้บังคับอยู่ไม่สามารถกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหารได้เท่าที่ควร

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ทำการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหารตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 และประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ พบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

ประการแรก ปัญหาการกำหนดตำแหน่งของป้ายแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ทุกวันนี้ร้านอาหารจะมีการเก็บค่าบริการ (Service Charge) เพิ่มเติมจากผู้บริโภคไม่ว่าจะเป็นร้านอาหารระดับหรู (Fine Dining)

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ SERVICE CHARGE ในธุรกิจร้านอาหาร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ พิมพ์ใจ รื่นเรือง และคณะกรรมการสอบคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุমনะเศรษฐกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คนพร จิตต์จรุงเกียรติ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ซึ่งให้บริการแบบเต็มรูปแบบตามมาตรฐานสากล หรือ ร้านอาหารระดับกลาง (Casual Dining) ซึ่งให้บริการแบบกึ่งเต็มรูปแบบ เช่น สวนอาหาร หรือร้านอาหารที่อยู่ตามห้างสรรพสินค้า³ ร้านอาหารประเภทนี้จะมีเฉพาะบางร้านที่เก็บค่าบริการ (Service Charge) ทำให้ประชาชนผู้บริโภคไม่อาจรู้ได้ว่าร้านไหนบ้างที่เก็บค่าบริการ (Service Charge) หรือไม่ จำนวนเท่าใด หากผู้ประกอบการร้านอาหารไม่ปิดป้ายแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ไว้ในตำแหน่งที่ชัดเจนให้สามารถมองเห็นได้โดยง่าย พระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 มาตรา 28 ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดให้ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย ผู้ซื้อเพื่อจำหน่าย หรือผู้นำเข้าเพื่อจำหน่ายสินค้าหรือบริการแสดงราคาสินค้าหรือบริการ ในการนี้ คณะกรรมการอาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการแสดงราคาสินค้าและค่าบริการไว้ด้วยก็ได้ ซึ่งเรียกว่า “มาตรการให้แสดงราคาจำหน่าย” โดยเหตุผลในการใช้มาตรการนี้เพื่อให้ประชาชนผู้บริโภคได้รับรู้ว่าสินค้าที่ตนจะซื้อนั้นมีราคาจำหน่ายเท่าใดซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคสามารถเปรียบเทียบราคาได้ในระหว่างร้านค้าต่างๆ ที่ค้าขายแข่งขันกัน⁴ ค่าบริการ (Service Charge) ที่ร้านอาหารเรียกเก็บถือเป็นค่าใช้จ่ายอื่นๆ นอกเหนือจากราคาอาหารที่ผู้บริโภคต้องจ่ายตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ข้อ 9 กำหนดว่า “กรณีที่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกเหนือจากราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือบริการที่ให้บริการที่แสดงไว้ตามข้อ 3 ข้อ 4 หรือข้อ 7 ผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการจะต้องแสดงค่าใช้จ่ายดังกล่าวให้ชัดเจนและครบถ้วนโดยแสดงไว้ควบคู่กับการแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือบริการที่ให้บริการ” ตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ข้อ 8 กำหนดว่า กรณีที่สภาพของสินค้าหรือการให้บริการไม่สามารถแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือบริการไว้ที่สินค้าให้จัดทำบัญชีแสดงรายการสินค้าหรือบริการพร้อมทั้งแสดงราคาจำหน่าย เช่น รายการอาหารหรือเมนูอาหาร⁵ เห็นว่า ประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ข้อ 9 กำหนดหลักเกณฑ์การแสดงค่าบริการ (Service Charge) ไว้เป็นแนวกว้างๆว่า ผู้ประกอบการร้านอาหารที่เก็บค่าบริการ (Service Charge) ต้องแสดงค่าบริการ (Service Charge) ที่เรียกเก็บควบคู่ไว้กับการแสดงราคาอาหารบนเมนูเพียงเท่านั้น อย่างไรก็ตามกฎหมายไม่ได้กำหนดโดยชัดแจ้งว่าผู้ประกอบการร้านอาหารจะต้องปิดป้ายแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ไว้ตำแหน่งใดเป็นการเจาะจงจึงไม่สามารถคุ้มครองผู้บริโภคให้มองเห็นข้อความแจ้งเก็บค่าบริการ (Service

³ สตรีณ โสคติ , “ปัจจัยด้านคุณภาพบริการ คุณภาพอาหาร และความคุ้มค่าด้านราคาที่ส่งผลต่อความพึงพอใจและความตั้งใจกลับมาใช้บริการซ้ำร้านอาหารระดับหรูของผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร”, (วิทยานิพนธ์ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปกร , 2565), หน้า 35-36.

⁴ อุดลย์ ขววิทยาพาณิชย์, คำอธิบายกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542, กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์, 2556, หน้า 95.

⁵ อุดลย์ ขววิทยาพาณิชย์, เรื่องเดิม, หน้า 97.

Charge) และรับรู้ว่าร้านอาหารเก็บค่าบริการ (Service Charge) ตั้งแต่ขณะยืนอยู่หน้าร้านโดยไม่ต้องเปิดดูเมนู ประกอบกับผู้บริโภคควรมีสิทธิที่จะได้รับทราบค่าบริการ (Service Charge) ที่ตนต้องจ่ายตามจำนวนที่ถูกต้อง แท้จริงเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจว่าจะเข้าใช้บริการในร้านอาหารนั้นหรือไม่ และผู้บริโภคควรมีอิสระในการตัดสินใจเข้าใช้บริการในร้านอาหารแต่ละประเภทซึ่งการเลือกใช้บริการในร้านอาหารจะเป็นไปอย่างอิสระได้ก็ต่อเมื่อผู้บริโภคทราบข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับราคาอาหารและค่าบริการ (Service Charge) ที่ตนต้องจ่ายอย่างถูกต้อง และเพียงพอซึ่งเป็นสิทธิที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 4 ฉะนั้นผู้ประกอบการจึงต้องมีหน้าที่ที่จะต้องไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนหรือเป็นการละเมิดสิทธิประการหนึ่งประการใดของผู้บริโภค⁶

ประการที่สอง ปัญหาการกำหนดขนาดตัวอักษรและตัวเลขหรือลักษณะที่ต้องแสดงค่าบริการ (Service Charge) ปัจจุบันประเทศไทยเกิดปัญหามีผู้ประกอบการร้านอาหารจำนวนมากเก็บค่าบริการ (Service Charge) โดยไม่แจ้งให้ชัดเจนหรือหากแจ้งข้อความบนเมนูก็มักมีขนาดเล็กตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 มาตรา 28 กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ โดยออกประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ในข้อ 9 ซึ่งกำกับดูแลการแสดงค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหาร ไม่ได้กำหนดขนาดตัวเลขและตัวอักษรที่ต้องแสดงค่าบริการ (Service Charge) เอาไว้ อีกทั้ง ไม่ได้กำหนดลักษณะหรือวิธีการแสดงค่าบริการ (Service Charge) ที่ชัดเจนควรเป็นอย่างไรจึงทำให้เกิดปัญหาทั้งต่อผู้ประกอบการที่จะต้องนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปปฏิบัติและเกิดปัญหาการแสดงค่าบริการ (Service Charge) ด้วยตัวอักษรขนาดเล็กดังเช่นในปัจจุบัน ตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ในข้อ 7 มีการกำหนดขนาดตัวอักษรที่ต้องแสดงราคาและรายการสินค้าประเภทกระเช้าของขวัญ ชุดไทยธรรม หรือชุดสังฆทานไว้โดยเจาะจงว่า ต้องมีขนาดตัวอักษรและตัวเลข (FONT) ตั้งแต่ขนาด 16 ขึ้นไปหรือมีขนาดเทียบเท่า อย่างไรก็ตาม เนื่องจากบนเมนูอาหารมักจะมีรูปภาพอาหาร คำบรรยายประกอบภาพ ราคาอาหาร รวมทั้งมีสีสันลวดลายอื่นๆ อยู่ด้วยเสมอจึงส่งผลให้ถึงแม้จะมีการกำหนดขนาดตัวอักษรและตัวเลขที่ต้องแสดงไว้ดังเช่นกรณีสินค้าประเภทกระเช้าของขวัญ ชุดไทยธรรม ชุดสังฆทาน ก็อาจไม่เพียงพอที่ปกป้องคุ้มครองผู้บริโภคให้สามารถมองเห็นและอ่านข้อความที่แจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) บนเมนูอาหารได้โดยง่าย ประเทศสหรัฐอเมริกาในมลรัฐแคลิฟอร์เนียมีกฎหมายกำหนดวิธีการหรือลักษณะการแสดงค่าบริการ (Service Charge) หรือค่าธรรมเนียมบังคับต่างๆ ที่ชัดเจนและเห็นได้ชัดไว้ว่า จะต้องมีลักษณะดังนี้ คือ ตัวอักษรที่ใช้ต้องมีขนาดใหญ่กว่าข้อความอื่น โดยรอบ แบบหรือตัวอักษรหรือสี

⁶ นนทวัชร นวตระกูลพิสุทธ์, “กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค”, พิมพ์ครั้งที่ 1, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560), หน้า 34.

จะต้องโดดเด่นหรือเป็นสิ่งที่ตัดกับข้อความอื่นโดยรอบ หรืออาจแสดงไว้โดยแยกออกจากข้อความอื่นด้วยการใช้สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายอื่น ๆ ในลักษณะที่ดึงดูดความสนใจไปที่ข้อความนั้นได้อย่างชัดเจน สำหรับกฎเมื่อนิวยอร์กให้ความคุ้มครองผู้บริโภคโดยกำหนดห้ามไม่ให้ผู้จำหน่ายอาหารระบุข้อความไว้ด้านล่างเมนูว่าจะมีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียม 10 เพอร์เซ็นต์ หรือค่าบริการ (Service Charge) 10 เพอร์เซ็นต์ เพิ่มเติมจากผู้บริโภค ส่วนประเทศสิงคโปร์กำหนดห้ามการแสดงค่าบริการ (Service Charge) หรือ ค่าธรรมเนียมบังคับต่างๆ โดยวิธีการใช้ตัวอักษรขนาดเล็กไว้อย่างเด่นชัดเพราะถือเป็นการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ประการที่สาม ปัญหาบทลงโทษที่ไม่เหมาะสม ผู้ประกอบการร้านอาหารที่เก็บค่าบริการ (Service Charge) โดยไม่แจ้งแก่ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบการร้านอาหารที่แสดงค่าบริการ (Service Charge) ไม่ชัดเจนซึ่งเป็นการฝ่าฝืนต่อหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการแสดงค่าบริการ (Service Charge) ตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ. 2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ข้อ 9 โดยบุคคลที่ฝ่าฝืนจะต้องชำระค่าปรับทางพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 มาตรา 40 และมาตรา 42 กรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลให้ผู้แทนนิติบุคคลรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย นอกจากนี้มาตรา 43 กำหนดให้บรรดาความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้และเมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในเวลาที่กำหนดแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกัน เห็นว่า มาตรการลงโทษปรับทางพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตามมาตรา 40 มีความไม่เหมาะสมเนื่องจากเป็นอัตราคงที่และเป็นจำนวนเงินเพียงเล็กน้อยทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่มีประสิทธิภาพ อีกทั้ง ค่าปรับทางพินัยก็ตกเป็นของรัฐทำให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายไม่ได้รับการเยียวยาจากผู้ประกอบธุรกิจโดยตรงแต่อย่างใด ในกฎหมายของต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นประเทศสหรัฐอเมริกาในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย หรือมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ หรือประเทศสิงคโปร์ต่างกำหนดบทลงโทษแก่ผู้ประกอบการที่ฝ่าฝืนกฎหมายควบคู่ไปกับมาตรการเยียวยาความเสียหายให้กับตัวผู้บริโภคซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคที่ให้การรับรองสิทธิของผู้บริโภคที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหายโดยกำหนดให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เช่น ให้คืนเงินหรือทรัพย์สินที่รับไว้หรือที่ได้มาจากการทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายคืนแก่ผู้บริโภคและให้จำเลยชดเชยเยียวยาความเสียหายอื่นๆ ตามที่เห็นสมควร เห็นว่า ควรแก้ไขบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันดังเช่นมาตรการลงโทษตามกฎหมายมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ที่กำหนดโทษปรับเป็นจำนวนเงินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามจำนวนครั้งที่ฝ่าฝืน

ดังนั้นแล้วเพื่อให้การกำกับดูแลการแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ในธุรกิจร้านอาหารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการกำหนดตำแหน่งของป้ายแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ผู้ศึกษาเห็นว่า เพื่อเป็นการคุ้มครองให้ผู้บริโภคได้มีโอกาสเปรียบเทียบค่าบริการ (Service Charge) ที่ตนต้องจ่ายก่อนตัดสินใจเดินเข้าไปใช้

บริการในร้านอาหาร จึงขอเสนอแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ข้อ 9 ดังนี้ เดิม ข้อ 9 “กรณีที่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกเหนือจากราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการที่แสดงไว้ตามข้อ 3 ข้อ 4 หรือข้อ 7 ผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการจะต้องแสดงค่าใช้จ่ายดังกล่าวให้ชัดเจนและครบถ้วน โดยแสดงไว้ควบคู่กับการแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ”

ขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมเป็น ข้อ 9 “กรณีที่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าบริการ (Service Charge) นอกเหนือจากราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการที่แสดงไว้ตามข้อ 3 ข้อ 4 หรือข้อ 7 ผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการจะต้องแสดงข้อความแจ้งเก็บค่าใช้จ่ายดังกล่าวในลักษณะที่ชัดเจนและครบถ้วนโดยให้ปิดป้ายแสดงไว้หน้าร้านและจะต้องแสดงค่าใช้จ่ายเหล่านั้นควบคู่ไว้ทุกๆที่มีการแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการ”

2. ปัญหาการกำหนดขนาดตัวอักษรและตัวเลขหรือลักษณะที่ต้องแสดงค่าบริการ (Service Charge) ผู้ศึกษาเห็นว่า เพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองผู้บริโภคให้สามารถมองเห็นและอ่านข้อความแจ้งเก็บค่าบริการ (Service Charge) ได้โดยง่าย อีกทั้ง เพื่อเป็นแนวทางที่ชัดเจนแก่ผู้ประกอบการที่จะนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปปฏิบัติด้วยแล้ว จึงขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ฉบับที่ 72 พ.ศ.2567 เรื่อง การแสดงราคาสินค้าและค่าบริการ ข้อ 9 วรรคสอง ดังนี้

ข้อ 9 วรรคสอง กำหนดว่า “ การแจ้งเก็บค่าใช้จ่ายอื่นๆตามวรรคหนึ่งข้อความที่แสดงไว้บนป้ายหน้าร้านต้องมีขนาดความสูงไม่ต่ำกว่าสิบสองเซ็นติเมตรและการแสดงค่าใช้จ่ายตำแหน่งอื่นซึ่งต้องแสดงควบคู่ไว้กับการแสดงราคาจำหน่ายปลีกสินค้าหรือค่าบริการที่ให้บริการตัวอักษรและตัวเลขที่แสดงต้องมีขนาด (FONT) ตั้งแต่ขนาด 16 ขึ้นไป หรือมีขนาดเทียบเท่า ทั้งนี้ การแสดงค่าใช้จ่ายที่ชัดเจนควรมีลักษณะดังนี้ 1) ใช้ตัวอักษรที่มีขนาดใหญ่กว่าข้อความอื่นโดยรอบ 2) ใช้แบบอักษรหรือตัวอักษรหรือสีที่โดดเด่นหรือตัดกับข้อความอื่นโดยรอบ 3) ใช้สัญลักษณ์หรือเครื่องหมายอื่น ๆ ในลักษณะที่สะดุดตาหรือดึงดูดความสนใจไปที่ข้อความแสดงค่าใช้จ่ายนั้นได้อย่างชัดเจน”

3. ปัญหาบทลงโทษที่ไม่เหมาะสม ผู้ศึกษาเห็นว่า เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพและเพื่อช่วยป้องกันยับยั้งมิให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำความผิดขึ้นอีกในอนาคตจึงเห็นควรแก้ไขบทลงโทษในพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 มาตรา 40 ดังนี้ เดิม “มาตรา 40 ผู้ใดไม่แสดงราคาหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา 28 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ”

ขอเสนอแนะให้แก้ไขเป็น “มาตรา 40 ผู้ใดไม่แสดงราคาหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา 28 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินสองหมื่นบาท

หากผู้กระทำได้กระทำความผิดมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปีให้ชำระค่าปรับเพิ่มอีกไม่เกินสองเท่าของค่าปรับที่ต้องชำระ และถ้าผู้กระทำกระทำความผิดซ้ำต้องชำระค่าปรับไม่เกินสามเท่าของค่าปรับที่ชำระในครั้งก่อน”

เอกสารอ้างอิง

นนทวัชร์ นวตระกูลพิสุทธิ์,กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค,พิมพ์ครั้งที่ 1,(กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2560)

สริณ โสคติ , “ปัจจัยด้านคุณภาพบริการ คุณภาพอาหาร และความคุ้มค่าด้านราคาส่งผลต่อความพึงพอใจและความตั้งใจกลับมาใช้บริการซ้ำร้านอาหารระดับหรูของผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร”, (วิทยานิพนธ์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปกร, 2565)

อดุลย์ ยูววิทยาพาณิชย์, คำอธิบายกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542, (กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์, 2556)